

Starogard Gdański-według badań

archeologicznych gród wykształcił się w tym miejscu z osady neolitycznej sprzed ok. 4-5 tysięcy lat, jednak pierwsza wzmianka (Starigrod) pojawiła się w 1198, w dokumencie księcia pomorskiego Grzymistawa, ofiarowującym gród rycerzom zakonnym św. Jana. W 1339 Krzyżacy nadali Starogardowi herb, zaś chełmińskie prawo miejskie nadane zostało w 1348. Starogard przeciwstawił się uciskowi krzyżackiemu, m.in. wstępując w 1440 do Związku Pruskiego,

przyczyniając się do powrotu w 1466 Prus Królewskich do Polski. W 1484 ogromny pożar zniszczył połowę miasta.

Na początku drugiej połowy XVII wieku Starogard był okupowany przez Szwedów. W 1772 miasto zostało zajęte przez Prusy w wyniku I rozbioru Polski. W 1846 (2 lata przed Wiosną Ludów) Florian Ceynowa pokierował chłopskim atakiem na garnizon wojsk pruskich w Starogardzie.

Miasto powróciło do Polski 29 stycznia 1920 – nastąpił przemarsz wojsk gen. Józefa Hallera, obejmujących miasto w imieniu Rzeczypospolitej. Przez okres niemal całej II wojny światowej Starogard był okupowany przez Niemców, którzy w pobliskim Lesie Szpegawskim dokonali masowych egzekucji, zabijając ok. 7 tys. ludzi, w tym pacjentów szpitala dla umysłowo chorych w Kocborowie.

W 1950 do nazwy Starogard dodano "Gdański", w celu odróżnienia go od Stargardu na Pomorzu Zachodnim. W sierpniu 1980 w mieście wybuchły protesty i powstał Międzyzakładowy Komitet Strajkowy.

Ratusz staromiejski z XVIII/XIX w. Posadowiony został na fundamentach gotyckich, pozostałości dawnego ratusza zniszczonego w pożarze 1484 i przebudowanego w XVIII wieku po zniszczeniach wojny szwedzkiej. Obecny pochodzący z początków XIX wieku, na fundamentach gotyckich, przebudowany ostatecznie w 1893.

Rynek wraz z zabytkowymi kamienicami, które posadowiono na średniowiecznych fundamentach i piwnicach – zasadniczo pochodzą z XIX i XX wieku.

Kościół św. Mateusza

r. Na początku XX wieku usunięto również sygnaturkę.

Pierwotnie fara miała kształt odpowiadający obecnemu prezbiterium. Jest ono oddzielone od nawy głównej łukiem tęczowym. Krzyżacy rozbudowali kościół o trzy nawy, rozmieszczone symetrycznie na osi wschód-zachód i rozdzielone filarami. W nawach zachowało się gotyckie sklepienie gwiaździste. Starogardzka fara, jako jedna z nielicznych świątyń na Pomorzu, otrzymała układ bazylikowy.

Dawniej we wschodnim zakończeniu południowej nawy istniała wieża, rozebrana w 1796

powstał na miejscu pogańskiej świątyni Swaroga. Legenda głosi, że stojącą w południowej kruchcie kamienną kropielnicę wykuto z ogromnego posągu Swaroga

Do XVIII wieku kościół był otoczony cmentarzem. W ceglach zewnętrznego muru zachowały się charakterystyczne okrągłe wgłębienia, pochodzące z czasów krzesania ognia na potrzeby kultowe[2]. Po południowej stronie znajduje się XIX-wieczne kamienne epitafium Fabiana Legendorfa-Mgowskiego, zmarłego w 1483 starosty starogardzkiego i wojewody pomorskiego.

Początki starogardzkiej fary sięgają XIV wieku. Według starych przekazów, kościół

Kościół św. Katarzyny

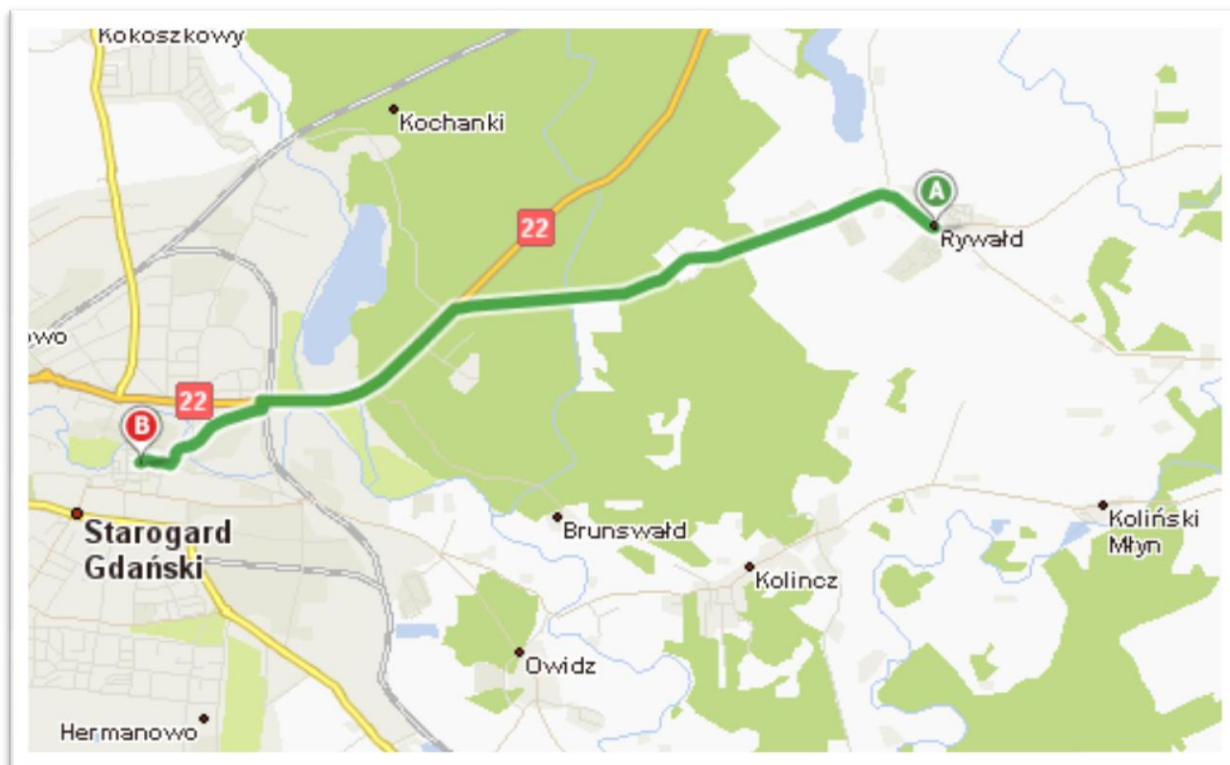
podczas pożaru całego miasta w 1792. Obecny kościół wybudowano w 1802, a wieżę w 1873. Od 1945 należy do katolików.

Kościół
wybudowany w 1802
roku na fundamentach
średniowiecznego
kościółka. W 2003 obiekt
wpisano do rejestru
zabytków.

Pierwszy gotycki
kościół w tym miejscu
zbudowany był w XV
wieku. Od 1577
użytkowali go luteranie.
Został zniszczony w
1659 podczas
wypędzenia z miasta
Szwedów. Kolejna
świątynia spłonęła

Kościół
usytuowany jest w
północno-wschodnim
narożniku
starogardzkiego
ryнку. Budowla ma
trzy nawy i strzelistą
wieżę, najwyższy
obiekt w starej części
miasta. Wewnątrz
częściowo zachował
się autentyczny
wystrój.

Trasa liczy ok. 20 km. Aby było ciekawiej warto drogę powrotną zaplanować przez Kolincz i Klonówkę.

Odcinek po drodze 22 jest uznawany za wymagający dużej ostrożności na drodze.

W centrum miasta zwykle jest duży tłok więc najlepiej wybrać się na wycieczkę w sobotę lub niedzielę.

